

GENERAL
BLAGOJE GRAHOVAC

BANDITOSI

ili

UBICE
DRŽAVA

Copyright © 2016, Blagoje Grahovac
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Vrijeme potvrđuje principe za koje sam se borio, ali su zbog te borbe mnogi trpjeli, pa i patili. Ovu knjigu, baš kao i onu prethodnu, posvećujem njihovoj hrabrosti.

Sadržaj

Uvodne napomene.	9
Izdajnik	13
Ako ga prihvati Srbija – odbaciće ga Hrvatska, ako ga prihvati Hrvatska – odbaciće ga Srbija. . .	25
Srpsko-crnogorske prevare	33
Takmičenje i „takmičenje“	55
Terazijski Crnogorci.	69
„Na parče“	83
Srbi, Hrvati, Albanci i ostali „pride“	105
Profesionalno, nema šta	122
Srbijo, Srbijo!	135
Odnosi i „odnosi“	168
Jaguar	187
Srećna 2020. godina	192
Epilog	197

O OVOJ KNJIZI

Dr Šerbo Rastoder:

Blagoje Grahovac, svjedok vremena211

Prof. dr Nebojša Kolarić:

Snaga čistog uma213

Prof. dr Anis H. Bajrektarović:

Bez ovakve knjige ne ide se u presudnu bitku215

Dr. Iztok Podbregar:

General je sa istinom na „Vi“217*Skraćenice*219*Imenski registar*221*O autoru*225

Uvodne napomene

Knjiga *Glasovi iz gluve sobe* izazvala je pravu buru. Dokaz za to je nekoliko izdanja, te brojni pozitivni odzivi, ali i nekoliko oštrih negativnih osvrta. O tim reagovanjima biće nekoliko opservacija u epilogu ove knjige, ali ovdje valja istaći ko su lica koja su reagovala veoma ljutito. To su uglavnom ili zatvorenici osuđeni za teška krivična djela ratnog zločina ili lica koja se nalaze na nečijim potjernicama za ista djela, ili su to bivši pripadnici vojnoobavještajne i vojnobezbjednosne službe. Ali to je i upozorenje da je nužno istražiti istinu i dati valjan odgovor na pitanje: Zašto i kako je razbijena Jugoslavija? Dok ne dođemo do tog odgovora, banditosi koji su razbili Jugoslaviju i dalje će upravljati ex-Yu državama. Valja ponoviti tvrdnje iz pomenute knjige da su mrežu banditosa sačinjavali pripadnici obje vojne službe, pripadnici državnih tajnih službi, kriminogeno podzemlje, te neki s njima povezani političari. I sve su to koordinirale pojedine inostrane službe, naravno, iz geopolitičkih razloga.

Ova knjiga je nastavak kazivanja prethodne knjige, koja je bila dokumentovano dvoslojna. Prvi sloj je tretirao geopolitičku i političku oblast, a drugi je težišno tretirao profesiju oficira – vojnika na različitim dužnostima. Ova knjiga će imati i treći sloj – pilotski. Razlog je jednostavan – zajednička odrednica svih pilota svijeta je da ne vole da pišu o događajima iz svoje profesije. Tek, to bi bio užitak za čitaoce. No i za to postoji relevantno objašnjenje. Piloti su uvijek bili ponosni na svoje zdravlje i svoju profesiju. Živjeli su u ubjeđenju da će to „vječno“ trajati i da će imati vremena za pisanje. Ali priroda je ipak pravična prema svima pa se, nažalost, kasno dođe do saznanja da se više nema vremena.

U ovoj knjizi ću pominjati mnoge slučajeve kojima sam svjedočio, ili sam bio njihov učesnik, da bih pojasnio političke, društvene i međuljudske odnose u različitim sistemima, kako bi čitaoci lakše izveli komparaciju različitih vrijednosti. Ne treba biti veliki poznavalac socijalne psihologije da bi se zaključilo – kada negdje zavladaju banditosi, zbunjeni populus je uvijek stradalnik. Što banditosi duže drže konce u svojim rukama, populus je sve zbunjeniji.

Godinama u javnim nastupima **tvrdim da je neoliberalizam najopasniji oblik fašizma**. On je vulgaran, brutalan, dekadentan i neokolonijalan. Lako se detektuje. U njemu je čovjek ugrožen, a da ne vidi od koga je konkretno ugrožen. Ali jedna stvar je veoma uočljiva. Banditosi su okupirali medije, obrazovne institucije, banke i sportska društva. Okupirali su i privredna društva, ali to je veoma teško dokazati jer banditosi uvijek funkcionišu kroz mrežu korupcije i organizovanog kriminala.

Imaju besprekornu priču za javnost, ali iz tih privrednih društava isisavaju i posljednju kap radničkog znoja – pa i krvi. U ovoj knjizi će, pored ostalog, biti riječi i o toj našoj sudbini.

Pojam *banditosi* sasvim ću namjerno ponavljati više puta da građani ex-Yu počnu bolje prepoznavati ko su zapravo ovi likovi. Sve to da bih javnost upozorio da su oni još tu – pored nas!

Najzad, izražavam zahvalnost univerzitetskim profesorima sa ex-Yu prostora, koji su mi dali korisne komentare tokom pisanja ove knjige.

IZDAJNIK

Možda je baš ovo termin koji se najčešće koristi u posljednjih dvadeset i pet godina i uvijek se koristio kao obračun s političkim neistomišljenicima. Ima logike, jer je samoprolašavani patriotizam služio za tipično profiterstvo, bilo ono političko, finansijsko, društveno ili za viši rang u raznim gangovima. Etiketa „izdajnik“ se uvijek odnosila, i još se odnosi, na tobožnje izdajstvo sopstvenog naroda. Analizirajući etnose na ex-Yu prostoru, nemam dilemu za tvrdnju da niti u jednom drugom ima toliko „patriota“ i toliko „izdajnika“ kao u etnosu kome po rođenju i sam pripadam – onom srpskom.

Prva vrijednost koju su napali razbijači Jugoslavije, a koje nazivam banditosima, bilo je bratstvo i jedinstvo jugoslovenskih naroda. Da li je ta vrijednost zaista postojala? Da, postojala je izražajnije nego što se taj pojam katkad koristio u političke ili politikantske svrhe. Bilo je i zloupotreba ove vrijednosne ideje u unitarističke svrhe. Za to ima sasvim dovoljno dokaza.

Jedan od dokaza o iskrenosti bratstva i jedinstva je broj mješovitih brakova u Jugoslaviji koji je prelazio broju od milion i dvjesta hiljada. Ako se u nauci ljubav definiše kao pokretač svega ili kao najiskreniji odnos među ljudima, onda ne treba imati dilemu da su se bratstvo i jedinstvo u Jugoslaviji istinski, iskreno i brojčano doživljavali kao društvena, psihološka, sociološka i statistički dokaziva kategorija.

Nacionalno izjašnjavanje je izraz ličnog stava i rezultanta porijekla, te ličnog osjećanja o nacionalnoj samobitnosti. Na popisu stanovništva od 1981. godine, preko milion i dvjesta hiljada građana Jugoslavije su se (u rubrici „Nacionalnost“) izjasnili kao Jugosloveni. Ta brojka je daleko veća od broja stanovnika u mnogim današnjim državama Evrope. Upravo su Jugosloveni bili prva meta napada od strane banditosa. Da li je to slučajno?

Procjene govore da je preko tri miliona građana Jugoslavije radilo izvan svoje „matične“ republike i da je većina nastavila penzionerski život izvan njih. I to pokazuje da je bratstvo i jedinstvo bilo vrijednosna društvena kategorija koja se iskreno doživljavala.

Većina vojnih lica u Jugoslaviji je iskreno doživljavala i iskreno gajila bratstvo i jedinstvo kao vrijednosnu kategoriju. Oni koji su u sebi imali pritajeni nacionalizam, do danas su proživjeli nekoliko transformacija. Prvo su svoj pritajeni nacionalizam „otčepili“, zatim su ušli u fazu strastvenog „patriotizma“, pa u fazu šovinizma, gdje su zločini postajali njihov „patriotski dug“ prema ljubljenoj im domovini, i nakon svih poraza ušli su u fazu zavisti, ljubomore i mržnje prema onima koji čistog obraza i čiste savjesti žive u slobodi. Baš njih su „patriote“ nekada

nazivali izdajnicima. Neminovno je da će „patriote“ ući u posljednju fazu njihove „pameti“, a to je PTSP (posttraumatski stresni poremećaj).

Sasvim drugačiji slučaj od prethodnog su vojna lica i njihovi potomci koji su iskreno živjeli i služili svojoj Jugoslaviji. I nakon raspleta naše zbilje, njihov ljudski odnos prema svima je ostao nepromijenjen. Mnogobrojna djeca vojnih lica, koja su se rodila u garnizonu „Titograd“, danas su uspješni poslovni i porodični ljudi naše bivše domovine, pa i šire. U susretu s njima svi oni, pored mnogih, izdvajaju jedno pitanje: „Da li sam vidio čika Malbaškog?“ Svi su ga upamtili kao ikonu. Pošteno rečeno, on to i jeste. Radi se o ljekaru – pedijatru kod koga su mnogi išli na liječenje i kontrolu. Sklon sam da potvrdim da je malo ko iz DPS ganga Crne Gore čuo za doktora Malbaškog. Zašto? Zato što njih ne interesuju ljudi. Njihovi kompanjoni su lica s potjernica. Da je kojim slučajem vlast Crne Gore korektna, ličnosti poput Malbaškog bile bi persone imenovane na dužnost ambasadora u nekoj od ex-Yu država. Sve ovo iz razloga da se u našim relacijama počnu graditi ljudski odnosi i na pozitivnim primjerima. A oni se nikada neće moći izgraditi bez ljudi. U politikama koje i dalje vode banditosi, njima su korisniji oni drugi.

Antifašizam i poštovanje različitosti smatraju se temeljnim evropskim vrijednostima. Gle čuda, obje te vrijednosti uvele su Jugoslaviju u red najpoštovanijih država i naroda u čitavom svijetu. Da li je slučajno što su baš te dvije vrijednosti napadnute na početku naših nevolja?

Pripadnici JNA su službovali u mjestima u koja ih je dovela potreba službe. Mnogima je želja ispunjena da posljednje službovanje, prije penzionisanja, bude u

željenom gradu. Tako su vojnici postajali bogatiji jer su stekli više zavičaja – jedan je onaj gdje su se rodili, drugi je onaj gdje su najduže živjeli i gdje su najčešće formirali svoju porodicu, i treći je onaj gdje ih je dovelo posljednje službovanje i u kome su provodili ostatak života. Imati više zavičaja je pravo bogatstvo. Za svako od tih mjesta se kaže: „idem kući“. Ta mjesta, kao svoja, doživljavaju i članovi njihovih porodica. Neizmjerena je zbirna kohezi-ona snaga koja je povezivala široke prostore Jugoslavije. Tim bogatstvom se i sam često pohvalim – Nevesinje je moj prvi zavičaj, mjesto mog rođenja; Podgorica je moj drugi zavičaj u kome sam najduže živio i gdje sam formirao porodicu; a Beograd je moj treći zavičaj u koji me je dovelo posljednje službovanje. Koji zavičaj najviše volim? Ne znam, jer za svaki od njih kažem: „idem kući“. Većina građana bivše nam domovine je imala privilegiju da su za više mjesta mogli reći: „idem kući“. Banditosi su sve to napali, i to nije slučajnost.

Neizmjerena je vrijednost društvene i državne imovine kojom je Jugoslavija raspolagala. Taj sistem je imao mnoge manjkavosti koje su se „u hodu“ mogle popraviti. Ali banditosima se veoma žurilo da se brzo dočepaju te imovine. Nema prečeg puta do tog cilja nego što je rat. Nijesu se dvoumili. Nažalost, oni istrajavaju i dan-danas i sve to rade kroz neoliberalizam koji su uspostavili, a neoliberalizam (ponavljam) nije ništa drugo nego najopasniji oblik fašizma koji istorija pamti. Njegova demontaža nije moguća bez teških lomova, pa čak i onih radikalnijih.

Šta se nama zaista desilo, pokušao sam objasniti u tekstu pod naslovom „Dogovoreni rat“ objavljenom 27. avgusta 2015. godine u nezavisnim dnevniku *Vijesti*.

Ponoviću izgovorenu mudrost književnika Vidosava Stevanovića da je Jugoslavija bila država sa stotinu mana u kojoj je bilo ugodno živjeti, a da novonastale države imaju stotine vrлина u kojima je veoma teško živjeti život dostojan Čovjeka.

Zašto se ex-Yu države toliko dugo svakojako muče? Istrajavaću na stavu da je to zbog toga što se nikada nije dao odgovor na pitanje – zašto i kako je razbijena Jugoslavija? Istrajavaću na tezi da su je razbili banditosi, sastavljeni od sprege državnih i vojnih službi, nekih političara, te kriminalnih struktura na ex-Yu prostoru. Istrajavaću i na tezi da je KGB u svemu tome, iz geopolitičkih razloga, imao plansku funkciju, te da je to bio dogovoreni rat između Tuđmana i Miloševića, a kasnije i Izetbegovića. Sijaset je parametara kojima se može dokazivati teza o dogovorenom ratu. Jedan od tih parametara je i broj poginulih. Rat je trajao skoro pet godina, po načinu vođenja imao je obilježja brutalnosti, ali je broj poginulih bio oko 0,5% stanovništva. To je parametar koji, po svim teorijama o ratu, govori da je bio atipičan i dirigovan. Drugi pokazatelj za tezu o dogovorenom ratu je brojnost primirja, koja su sa radošću dočekivana kod svih zaraćenih strana, te nagla, burna i brutalna narušavanja tih istih primirjâ. I to je neko dirigovao. U istoriji ljudskog društva, svi ratovi su završavani mirovnim sporazumima između zaraćenih strana. I po tome smo potpuno specifični. Dejtonskim mirovnim sporazumom okončani su ratovi na prostoru Jugoslavije, a da nikada nisu bile precizirane zaraćene strane. Zbog toga i danas imamo rat u produženom trajanju, ali drugačijim sredstvima i drugačijim metodama. Upravo je to dokaz da su ratove vodili banditosi i da ih vode i dan-danas.

Prirodna osobina čovjeka je da voli i poštuje svoje roditelje i svoju domovinu, otadžbinu ili državu, bez obzira na to kako ko doživljava te pojmove. Međutim, ukoliko sve navedeno neko strastveno voli, to isto ukazuje na ozbiljan poremećaj, koji može biti duševni, mentalni, sociološki ili neki drugi. Svoja država se voli i poštuje, pa ukoliko primijetite da neko nju naglašeno i strastveno voli, to je najsigurniji znak da isti taj nekoga drugog strastveno mrzi. Ukoliko se strastvena ljubav prema državi sa pojedinca prenese na grupu ili kolektivitet, u pitanju je ozbiljan društveno-politički i duhovni poremećaj. Konfuzija oko karaktera rata koji se kod nas vodio, najveći je generator tih svekolikih devijantnosti.

U Hrvatskoj nema svijesti, ili se istina svjesno zaobilazi, o karakteru posljednjeg rata na njenoj teritoriji. Uporno se naglašava da je to bio odbrambeni rat. To je tačno, ali samo djelimično. To je bila kombinacija prvenstveno građanskog, a tek onda odbrambenog rata. Građanski rat je generisala Tuđmanova, dok je onaj drugi generisala Miloševićeva politika, a i jednim i drugim je upravljala dogovorna politika njih dvojice. To je prava istina. Zbog neprihvatanja te istine, Hrvatska i danas svakojako srlja. Od svog postanka, Hrvatska nikad nije bila ugroženija nego što je danas. Zbog čega? Paradoksalno djeluje, ali je to zbog toga što ona nema niti jednog susjeda koji prema njoj ima neprijateljski odnos i zato što skoro polovina njenih građana svoju Hrvatsku strastveno i fanatizovano voli. Od koga je onda ona ugrožena? Upravo od njih, jer u isto vrijeme ti isti građani nekoga fanatizovano i strastveno mrze. Koga? Srbe, tj. sopstvene građane, koji su bili nacionalni konstituent Hrvatske države od njenog postanka. Od

Hrvatske države danas imaju strah skoro svi njeni susjedi, a to je najsigurniji parametar da je takva država postala najveća opasnost po samu sebe. Ustašoizacija, tuđmanizacija, hadezeizacija, i danas grabarizacija, pokazatelji su da se Hrvatska u kontinuitetu nalazi u stanju fašizacije. Aktuelna predsjednica Hrvatske Kolinda Grabar Kitarović je narcisoidni opsenar tih politika.

Da je Tuđmanova politika željela da Srbe građanski integriše u državu Hrvatsku, do rata nikada ne bi ni došlo. Ta politika je željela integraciju hrvatske teritorije, ali očišćenu od Srba. Mitomanski pristup obilježavanju godišnjica akcije „Oluja“ govori mnogo. To nije bila akcija u kojoj su se sudarile dvije vojske iz razloga što su se Miloševići banditosi povukli skoro bez borbe. To je bila akcija u kojoj je fanatizovana hrvatska soldateska nasrnula na goloruki i iznemogli srpski živalj. Hrvatska to slavi, a njena predsjednica, zajedno sa onima što strastveno i fanatizovano vole Hrvatsku, ne može da prikrije sva svoja uzbuđenja. U isto vrijeme, ona većinska, demokratska i normalna Hrvatska, brigu brine za svoju djecu, te za svoju i egzistenciju svojih sugrađana.

Oko jedne četvrtine građana Srbije strastveno i fanatizovano vole Srbiju. Zbog čega? Zato što strastveno i fanatizovano mrze druge. Ruse, naravno – ne. To isto važi i za Republiku Srpsku u BiH. Oko jedne četvrtine Crnogoraca strastveno i fanatizovano vole Crnu Goru. Zbog čega? Zato što strastveno i fanatizovano mrze Srbe i što strastveno vole svoj korumpirano-kriminalni i neofašistički režim. Skoro identična situacija je u Makedoniji.

Vjerska i religijska zatucanost tiho, ali veoma podlo, obuzima politiku bošnjačkog etničkog korpusa. Tamo je izbrisana granica između politike i religije. Tradicionalno

građansko evropejstvo i kultura u tom etnosu su svakojako ugroženi. Aktuelni politički i vjerski lideri bošnjački etnos vode u samosmaknuće. Albanski politički lideri Kosova su taj entitet doveli do nivoa da se danas na Balkanu svi plaše, ne samo Kosova, nego Albanaca kao etnosa. Upravo je to uvod u svekoliku ugroženost albanskog naroda, i to baš na Kosovu. Najviše su ugroženi od sebe samih.

Nema više nikakve dileme da su Milošević, Tuđman i Izetbegović bili na čelu svojih banditoskih grupacija koje su razbile Jugoslaviju. Gore od toga je i činjenica da na ovim prostorima i dan-danas, i nadzemljem i podzemljem, koordinirano upravljaju njihovi najodaniji đaci. Sa tim čudovištem građani ex-Yu država se konačno moraju suočiti.

Elem, „izdajnik“ je dežurna etiketa kojom se kidiše na protivnika kojeg se ne može poraziti drugim sredstvima. Evo mog iskustva:

U knjizi Glasovi iz gluve sobe opisao sam kako sam u martu 1992. godine, sa pozicije komandanta Vazduhoplovne vojne akademije, na svoju ruku u Beograd premjestio vojnu gimnaziju iz Mostara i vojnu akademiju iz Rajlovca kod Sarajeva. Nakon njihovog razmještaja na novim lokacijama, 31. marta sam od komandanta RV i PVO, generala Stevanovića, dobio naređenje da se 1. aprila te godine lično javnim načelniku Personalne uprave Generalštaba, generalu Gojku Krstiću.

Susret sa generalom Krstićem je izgledao ovako: „Gospodine pukovniče, čestitam Vam na novoj dužnosti“, izgovara general Krstić. „Kojoj dužnosti“, pitam generala. „Vas traže ovi Vaši i Vi idete na dužnost komandanta Teritorijalne odbrane SAO Hercegovine“, odgovori general. „Koji su to moji“, pitam generala. „Božidar Vučurović, predsjednik

SAO Hercegovine i predsjednik opštine Trebinje“, odgovori general. „To je onaj bukač – taksista“, naglas primijetih i veoma ozbiljnim tonom generalu kažem sljedeće. „Meni je odvratna ta srpska hajdučija. Čak da je sve i normalno, ja sam pilot pa bi bilo neprirodno da idem na dužnost komandanta Teritorijalne odbrane, no, bez obzira na tu neprirodnost, evo, prihvatam da idem za komandanta te formacije ako je to zajednički sastav i istočne i zapadne Hercegovine.“ „Gdje Vi živite, pukovniče, znate li Vi da su u zapadnoj Hercegovini sve Hrvati, a gole ustaše“, iznenađeno i razočarano reaguje general. „U zapadnoj ustaše, a u istočnoj četnici, ali ja prihvatam da budem komandant i jednima i drugima“, uzvraćam generalu. „Vi to ne razumete i sa Vama je beskorisna ova priča, možete biti slobodni“, general Krstić prekida ovaj službeni razgovor.

Odlazim u komandu RV i PVO da izvijestim generala Stevanovića o službenom razgovoru sa načelnikom Personalne uprave. U njegovom kabinetu je prisutan i načelnik personalne službe, pukovnik Miodrag Pejović. Generala Stevanovića izvještavam o toku razgovora sa generalom Krstićem. General Stevanović sluša, a pukovnik Pejović, misleći da je meni poznato ono što će general izgovoriti, kaže: „Gospodine generale, zašto Grahovac da ne ide za komandanta RV i PVO Republike Srpske, on je pravi za tu dužnost?“ Dok sam u šoku od onog što čujem da nekakva Republika Srpska ima nekakvo vazduhoplovstvo, general Stevanović, razočaran mojim stavom, zaključuje: „Ne, komandant RV i PVO Republike Srpske će biti Ninković.“ Ne ostajem dužan nego konstatujem: „Put kojim ste krenuli je naopak“, i napuštam kabinet komandanta RV i PVO.

U to vrijeme i u tim okolnostima epilog je očekivan. Kao po komandi, u svim mojim zavičajima, i u Nevesinju i u Titogradu i u Beogradu, jednovremeno je podastrta etiketa o izdajniku srpskog naroda. Naravno, radilo se o meni. Način prenošenja te „važne“ informacije je u svim mjestima identičan – „eto ne bih da se od mene čuje, ali pouzdano sam čuo da je Grahovac izdao srpski narod“. Fama volant per urbem, rekli bi stari Latini. Glas je prošao gradom! Logična je bila i odluka vojnih instanci. Odmah su uslijedile takozvane organizacijsko-formacijske promjene po kojima Vazduhoplovna vojna akademija opstaje, ali se gasi položaj njenog komandanta – to jest gase mene, a što sam opisao u prethodnoj knjizi.

Ne treba imati dilemu da banditosi funkcionišu u tačno definisanom programu djelovanja. I poslije toliko decenija tragičnih iskustava na ovim prostorima, oni i dalje tjeraju po svome. U epilogu ove knjige opisaću nekoliko primjera kako se etiketa „izdajnik srpskog naroda“ koristi i dan-danas.

U neoliberalizmu, kao fašizmu i kao posljednjoj fazi kapitalizma, banditosi uvijek stavljaju pod svoju kontrolu četiri strukture: medije, obrazovnonaučne institucije, banke i sportska društva. Na taj način osvajaju politički, ekonomski, društveni, te prostor sporta i kulture. Cilj je njihova dominacija i sve to u skladu sa zakonom jer je u takvim društvima parlamentarizam pod njihovom kontrolom i počinje da gubi svaki smisao. Evo jednog ilustrativnog primjera.

Demokratsku partiju socijalista Crne Gore, koja apsolutno i apsolutistički vlada četvrtinu vijeka, godinama javno nazivam kriminalnom, zločinačkom i neofašističkom

organizacijom. Medije, koji ih podržavaju do stepena fanatizma, javno nazivam medijskim pelenama, a javni servis Crne Gore nazivam još i TV „Bastiljom“. DPS funkcionise po principu mafijaških gangova, a javno propagira ulazak Crne Gore u EU. Čak joj na tom putu dobro i ide jer vlast aktivno koristi lobiranje kao najopasniju koruptivnu radnju na koju, nažalost, nisu imune mnoge briselske i vašingtonske birokrate. Ali, sve do jednog trenutka.

Nakon pritiska iz EU u 2015. godini dolazi do hapšenja dijela budvanskog DPS ganga, uključujući i veći broj članova porodice Svetozara Marovića. Njih privode, saslušavaju, zatvaraju, puštaju, pa opet iz početka, a taj isti Svetozar predsjedava Političkim savjetom DPS-a. Na tu dužnost je izabran na kongresu partije, što je prvi takav slučaj u političkoj praksi. Pitanje je dana kada će i on biti uhapšen, ali on je i dalje prvi pametar te partije i sa te dužnosti ga može smijeniti jedino kongres partije. Što drugo reći nego – gang je gang. Evo jednog primjera kako banditosi programski rade i kako se etiketa „izdajnik“ koristi za potrebe ganga. U jednom od tajnih hapšenja budvanskog ganga neko je napravio nedopustiv „ispad“. Iz tužilaštva, ili iz policije, neko je jednoj privatnoj televiziji dojavio da će biti hapšenja pa je TV ekipa u tačno određeno vrijeme i na tačno određenom mjestu kamerom dokumentovala i objavila čin hapšenja. Inače, navedena medijska kuća je „trn u oku“ DPS banditosima i njihovoj „prvoj porodici“.

Kako su reagovala medijske pelene u službi DPS banditosa u vezi sa ovim slučajem? Pet para nisu davali činjenici da je budvanski gang ošteti državu za desetine miliona evra, nego je osnovno pitanje u njihovoj histeričnoj analizi bilo ko je dojavio televiziji da zabilježi hapšenje

ganga i to baš onoj televiziji za koju DPS banditosi tvrde da radi protiv države i naroda. Medijske pelene danima traže „izdajnika“ u redovima policije i tužilaštva, pa je čak pokrenuta i tužilačka istraga u vezi s tim. U ovom slučaju, režim je prenebregao ključnu stvar vezanu za njega: da li je u suštini počelo njegovo urušavanje, s obzirom na to da su se dijelovi njihove najtvrdje čaure počeli premještati na stranu naroda, pa su počeli dojavljivati informacije o djelovanju DPS ganga? Očigledno je da je „omerta“ (zakletva ćutanja) načeta, što se, inače, nikada ne bi desilo da se Crna Gora nije zaputila u EU.